

Luka Gluvić: O MRTVIH SAMO DOBRO

(Gostilna. Na levi točilna miza z barskima stoloma, na desni mizica s tremi stoli. Zadaj na levi znak, na katerem piše WC, na desni znak, na katerem piše EXIT. Na steni za točilno mizo visi črno-bela fotografija nasmejanega moškega in mrkega mladeniča. Steklenice z žganimi pijačami, kozarci itd.)

(Vstopi moški, oblečen v volnen plašč. Nekaj časa postoji pri vhodu in se ozira, kot da bi se rad prepričal, da mu nihče ni sledil, nato se ozre po prostoru. Stopi za točilno mizo, vzame že načeto steklenico viskija in si natoči kozarec. Steklenico odloži na pult, s kozarcem v roki stopi v sredino prostora in si ga spet, kot da obuja spomine, ogleda. Dvigne kozarec.)

MOŠKI: O mrtvih samo dobro.

(Moški izpije kozarec, nato si natoči še enega in se usede na barski stol. Vstopi ženska. Na sebi ima plašč in okoli vratu šal. V rokah drži torbico.)

ŽENSKA: Bil je odklenjeno. Nisem vedela, da je kdo tu.

MOŠKI: Zaprto je. Malo sem se samo prišel pogret.

ŽENSKA: Ne bom te motila.

MOŠKI: Boš spila enega?

(Stopi do njega, ta ji natoči kozarec. Ženska izpije kozarec in se zdrzne.)

ŽENSKA: Kako te pogreje. (Premor.) Nič, grem.

(Odloži kozarec in se napoti ven.)

MOŠKI: Počakaj!

(Ženska se ustavi.)

MOŠKI: Sledila si mi.

ŽENSKA: Res je. Hotela sem te videti. Na ulici sem te poklicala. Nisi me slišal.

MOŠKI: Delal sem se, kot da te ne slišim. Tu sem se skrtil pred teboj.

ŽENSKA: Vem.

MOŠKI: Vesel sem, da si prišla.

ŽENSKA: Ampak si se vseeno skrtil pred menoj.

(Moški ji natoči še en kozarec in stopi do nje.)

MOŠKI: (Se nasmehne.) Ja.

(Ženska vzame kozarec in se usede za mizico. Moški se usede na barski stol.)

ŽENSKA: Jaz tudi nisem vedela, kaj naj naredim. Dolgo je že, kar sva se nazadnje videla. Koliko je minilo? Dvajset let? Petnajst? Potem se spet srečaš. Na pogrebu. Stojiš si nasproti in se delaš, kot da se ne vidiš, v resnici pa se na skrivaj opazuješ.

MOŠKI: Kot kakšen zaljubljen najstniški par.

ŽENSKA: To sva nekoč tudi bila. Se spomniš?

MOŠKI: Nisem pozabil.

(Premor.)

ŽENSKA: Kaj naj človek reče na tak dan?

MOŠKI: O mrtvih samo dobro.

(Ženska se nasmehne in izpije kozarec.)

MOŠKI: Ti še natočim?

ŽENSKA: Prosim.

(Sname šal in stopi do njega. Ko ji nataka, se ženska zagleda v fotografijo na steni.)

ŽENSKA: Se spomniš, kdaj je bila narejena ta fotografija?

(Ženska stopi za točilno mizo in s stene sname fotografijo, da bi si jo bolje ogledala.)

MOŠKI: Če se ne motim, si jo ti naredila.

(Moški si sleče plašč in ga odloži na točilno mizo. Usede se nazaj na barski stol in si natoči še en kozarec viskija, pri tem sprazni steklenico.)

ŽENSKA: Ja. Z Rolleiflexom, ki mi ga je kupil oče. Imel je dvojno lečo.

MOŠKI: Še fotografiraš?

ŽENSKA: Ne. Ne morem verjeti, da je tvoj stric kdaj bil tako mlad. Nikoli se ni poročil.

MOŠKI: Ne. Imel je nekaj ljubic, kot jih je sam rad imenoval, ampak žal nobene ni osrečil.

ŽENSKA: Koliko let si imel ti?

(Moški vzame fotografijo in si jo ogleda.)

MOŠKI: Petnajst. To bi morala vedeti.

ŽENSKA: Datumi in letnice mi nikoli niso šle od rok. (Se nasmehne.) To bi moral vedeti.

MOŠKI: Pozabil sem.

ŽENSKA: Tvoj stric je bil vedno tak veseljak. Ko sem ga danes videla ležati v krsti, se mi je zdel tako miren. Kako človeški obraz postane, ko ta umre, monumentalen.

MOŠKI: Monumentalen?

ŽENSKA: Ja. Kot bi gledal izklesan marmorni kamen.

MOŠKI: Si prepričana? (Še enkrat pogleda fotografijo.) Stričev obraz je bil vse prej kot monumentalen.

(Ženska se nasmehne, mu iz rok iztrga fotografijo in jo obesi nazaj na steno.)

ŽENSKA: Hej, o mrtvih samo dobro.

(Moški v odgovor dvigne kozarec in malo srkne. Ženska sleče plašč in se usede za mizico.)

MOŠKI: Zakaj se o pokojnih govori samo dobro? Mislim, da bi moralo biti ravno obratno. Slabe stvari se vedno hitro pozabi. Spomnim se, kako je znal biti naporen.

(Moški prisede za mizico.)

ŽENSKA: Stric te je imel zelo rad.

MOŠKI: Si ga videla, ko je zbolel?

ŽENSKA: Večkrat. Bil je nameščen v bolnici, kjer delam.

MOŠKI: Kot medicinska sestra?

ŽENSKA: Zdravnica.

MOŠKI: Tvoja mama je bila medicinska sestra.

ŽENSKA: Večkrat je vprašal po tebi.

MOŠKI: Kaj si mu rekla?

ŽENSKA: Da boš prišel, da si zelo zaposlen. Kaj naj bi mu rekla? Saj nisem nič vedela. Mislil je, da sva ohranila stike.

MOŠKI: Moral bi ga obiskati.

ŽENSKA: Moral bi. Zakaj ga nisi?

MOŠKI: (Bolj zase.) Preveč sem se ukvarjal s svojim zavoženim življenjem.

ŽENSKA: Stric te je imel zelo rad.

MOŠKI: Rada se ponavljaš.

(Moški stopi k točilni mizi, da bi si natočil še en kozarec. Ker je steklenica prazna, stopi za točilno mizo in poišče novo.)

ŽENSKA: Oprosti.

MOŠKI: Zakaj?

ŽENSKA: Pozabi.

(Premor. Moški ostane za točilno mizo, na katero se nasloni.)

MOŠKI: Zdravnica?

ŽENSKA: Delam na oddelku za anestezijo, če te zanima. Kaj? Si presenečen?

MOŠKI: Misil sem ... Zmeraj si se tako navduševala nad fotografijo.

ŽENSKA: Ko sem bila najstnica.

(Ženska se presede k točilni mizi.)

MOŠKI: Vseeno.

ŽENSKA: Človek odraste, začnejo ga zanimati druge stvari.

MOŠKI: In tvoja mama ni imela nič pri tem?

ŽENSKA: No, ja. Zlagala bi se, če bi rekla drugače.

MOŠKI: V razmerju? Mogoče poročena?

ŽENSKA: V nekaj propadlih razmerjih in enkrat ločena. Na tem področju nisem imela veliko uspeha. Slišala sem, da si poročen. Kako, da je ni tu s teboj?

MOŠKI: Nisem želel, da bi šla z menoj.

ŽENSKA: Zakaj?

MOŠKI: Če sem iskren, se je v najinem zakonu trenutno zalomilo. Povej mi raje kaj o sebi?

ŽENSKA: Kaj bi rad zvedel?

MOŠKI: Ne vem, kako se je končalo tvoje prvo razmerje?

ŽENSKA: To tudi sam veš.

MOŠKI: Temu težko rečeš pravo razmerje.

ŽENSKA: Kaj pa?

MOŠKI: Najstniška ljubezen in še to neizpovedana.

ŽENSKA: Kako, da te zanimajo prav konci?

MOŠKI: Ker se vsako ljubezensko razmerje začne srečno. Vedno se, drugače ga ne bi bilo.

ŽENSKA: In če se konča, lahko enako predvidevaš, da se konča žalostno, kakorkoli obrneš. A ni tako?

MOŠKI: Ja, ampak to je bolj zanimivo. Saj veš, vsa srečna razmerja so enaka, vsako nesrečno je nesrečno zase.

ŽENSKA: Mislim, da to velja za družine.

MOŠKI: Družine, razmerja, vse to je eno in isto. Sicer si pa sama rekla, da imaš na tem področju bolj malo uspeha. Zbudila si mojo radovednost.

ŽENSKA: Naj pomislim ... Mislim, da se je moje prvo resno razmerje končalo precej klasično. Punca diplomira, začne novo poglavje v svojem življenju in izkaže se, da v njem ni prostora za njenega fanta.

MOŠKI: Dalje.

ŽENSKA: Potem sledijo precej bizarni konci.

MOŠKI: To poznam.

ŽENSKA: Bila sem z enim, ki me je zapustil, ker je bil preveč ljubosumen in tega ni prenesel. Ko sem imela nočne, je bil prepričan, da sem z drugim.

MOŠKI: Mene je ena pustila, ker sem jo preveč spominjal na njenega bivšega.

ŽENSKA: Potem sem bila v razmerju z enim, ki me je zapustil, ker –je rekel– ne more varati svoje punce, s katero istočasno hodi že dve leti. Tisti dan sem ugotovila, da sem jaz tista druga ženska.

MOŠKI: Ti si zmagala. Dalje.

ŽENSKA: Tokrat sem bila jaz tista, ki je zapustila.

MOŠKI: Ker?

ŽENSKA: Ker je bil prasec.

(Kratek premor.)

MOŠKI: To je vse? Enoznačno, prasec.

ŽENSKA: Mislim, da je beseda z globokim pomenom.

MOŠKI: Seveda, pomeni tudi hrano. Je bil ta tisti, s katerim si se poročila?

ŽENSKA: Od katerega sem se ločila. Ja.

(Moški ji natoči v kozarec.)

MOŠKI: Zakaj je bil prasec?

ŽENSKA: O, ne, ne. Zdaj si ti na vrsti. Rekel si, da se je v tvojem zakonu zalomilo.

MOŠKI: Razočaral te bom. Nobene posebne zgodbe ni. Verjetno danes na vsakem koraku naletiš na podobno.

ŽENSKA: Kot recimo?

(Moški se premakne k mizici na desno, vendar se ne usede.)

MOŠKI: Saj veš, dva se preveč navadita drug na drugega. Vsak dan poslušata isti glas, gledata isti obraz, iste vsakdanje navade. Uspavata drug drugega. Prevelika bližina med njima ustvari razdaljo.

(Kratek premor. Moški si ogleduje svoj poročni prstan.)

ŽENSKA: In potem?

MOŠKI: (Ne rad nadaljuje, vendar se kasneje vse bolj vživi v pripovedovanje.) Potem se nekega dne predramita in presenečena ugotovita, da je njuno življenje postalo vse drugo kar sta upala, da bo – eno veliko razočaranje. Na obrazih drug drugega začneta opazovati poteze, ki jih tam prej nista zaznala, in te niso prijetne. Ko zvečer ležita v postelji, se jima zazdi, da neka zlovešča svetloba pada na telo prej tako ljubljene osebe. Začneta se spraševati, kdo je kriv za vse to. In potem pridejo besede, izrečene, neizrečene. Prepiri, za katere se zdi, da nimajo konca in se iz njih ne moreš izviti zaradi ponosa, jeze, nemoči, in v tem se izgubi vse, strast, poželenje, medsebojna naklonjenost in začneš se spraševati, ali sploh še ljubiš to osebo.

(Se usede za mizico.)

Nazadnje sem jo videl, ko me je peljala na letališče. Vso pot nisva spregovorila besede in ko sva prispela, sva nekaj časa brez besed obsedela v avtu. Strmela je skozi vetrobransko steklo in mislim, da ni imela nobenega namena, da bi mi naklonila pogled ali besedo. Zdela se mi je kot kakšen železni kip heroinje, ki me lahko vsak trenutek stre, če se ji zahoče. Mislim, da se je tega zavedala, in še bolj pokončno strmela predse. Bila je lepa, ampak njena lepota je takrat v meni vzbujala samo tesnobo. Spomnim se, da sem pomislil, kako je mogoče, da je prišlo tako daleč. Kako je mogoče, da je zdaj nekaj, kar je bilo prej tako samoumevnega kot recimo poljub v slovo ali dotik njenih prsi, zdaj nekaj tako nepredstavljivega. Tisto mrzlo jutro na parkirišču Windsorskega letališča bi še s taksistom imel bolj topel in človeški odnos kot pa z lastno ženo.

ŽENSKA: Potem si šel brez slovesa?

MOŠKI: Mogoče si je želela, da kaj rečem. Iz njenega obraza sem prebral vse drugo. Predstavljam si, da sem zdaj za njo tudi jaz prasec.

ŽENSKA: Dvomim. Si jo kdaj prevaral?

MOŠKI: Ne.

ŽENSKA: Potem ne moreš biti prasec.

MOŠKI: Aha, to je posebna kategorija. Je še kakšna stvar, ki jo moraš narediti, da si pridobiš ta naziv, ali je dovolj samo da skočiš čez plot?

ŽENSKA: Obstaja cel seznam, ki te definira za prasca.

MOŠKI: (Bolj zase.) Je, zmeraj reči v napačnem času napačno stvar, tudi na seznamu?

ŽENSKA: Povedala ti bom, samo ...

MOŠKI: Kaj?

ŽENSKA: Imaš mogoče kakšno cigareto?

MOŠKI: Kadiš?

ŽENSKA: Samo, ko po dvajsetih letih srečam svojo najstniško ljubezen in z njim pijem viski v prazni gostilni nekoga, ki je bil le nekaj ur prej dan v zemljo. Ti ne kadiš, mislim, nikoli nisi?

MOŠKI: Dolgo sem kadil, potem sem nehal. Na njeno željo.

(Moški iz svojega plašča, ki leži na točilni mizi, potegne neodprto škatlico s cigaretami.)

MOŠKI: Ko sem pristal, sem na Brniku kupil škatlico. Mislim, da je bilo to refleksno.

(Odvije škatlico in ženski ponudi cigareto, ki jo ta vzame. Ženska iz torbice vzame vžigalnik in si prižge cigareto. Usede se za mizico.)

ŽENSKA: Ti ne boš prižgal?

MOŠKI: Nisem se še odločil.

(Ženska mu ponudi vžigalnik, ki ga moški vzame.)

ŽENSKA: V primeru, če si premisliš.

MOŠKI: A nisi zdravnica? Morala bi mi odsvetovati slabe navade.

ŽENSKA: Kot zdravnica, ampak zdaj se s tabo pogovarjam kot prijateljica. Če se samo enkrat pregrešiš, se ti ne bo nič zgodilo.

MOŠKI: (Začne hitro.) Alkoholik, verižni kadilec in homoseksualec so pri zdravniku. Zdravnik jim reče: »Če se kateri od vas samo enkrat še pregreši, bo umrl.« Na poti domov gredo mimo gostilne. Alkoholik si ne more pomagati in vstopi v gostilno, kjer spiže kozarec brendija in se v trenutku zgrudi mrtev na tla. Njegova prijateljica šokirana nadaljujeta pot domov, ko na tleh zagledata gorečo cigareto. Homoseksualec se obrne h verižnemu kadilcu in reče: »Če se boš zdaj sklonil, da pobereš to cigareto, bova oba šla rakom žvižgat.«

ŽENSKA: In kaj je morala te zgodbe? Nekateri se pogubijo sami, drugi za to potrebujejo še nekoga drugega?

MOŠKI: (Se usede poleg ženske.) Je to tvoja zgodba?

ŽENSKA: Ko zdaj gledam nazaj, vidim vse tiste stvari, ki vpijejo v nebo in mi pravijo: »Ne, ne, punca, ne bo šlo. Preveč je divji, preveč nastopaški, vse preveč zajema s polno žlico. Moram priznati, da je bilo vse to, tudi tisto, kar me je na začetku pri njem privlačilo, me vznemirjalo. Potem so bile tudi drage večerje, neštete zabave, hitri avti ... Ampak človek ne more ves čas tako živeti. S časom je vse to postalo zame nevzdržno. Življenje z njim je bilo podobno, kot če si se vozil z njim v avtu. Stiskal je plin, skoraj na meji nasilnosti. Imel si občutek, da ne boš preživel. Začne se ti vrteti, postane ti slabo, hočeš izstopiti. Rečeš si, to bo minilo, mora, saj ne moreš ves čas tako živeti, ampak nič se ne spremeni.

Bili so tudi trenutki, redki trenutki, ko je na dan prišla tudi njegova druga plat, umirjena, ki je v najin odnos prinesla nekakšno spokojnost, toplino, ki je obetala. Za trenutek je bil povsem drug človek.

© Luka Gluvič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Verjela sem, da je to njegov pravi jaz. Mogoče je bilo prav to tisto, kar me je držalo, da sem vztrajala, prenašala njegove primitivne kolege, ki so bili povsod, kamorkoli si se obrnil, in kar je še huje, njegov alkoholizem. Znal je biti tudi nasilen.

Začela sem mu prigovarjati, ga prepričevati, prositi, predlagala sem mu celo, da bi se šel zdraviti, ampak nič se ni spremenilo. Na koncu sem ugotovila, da ga ne bom spremenila, zato sem se začela umikati. In kaj je on naredil? Našel si je drugo, veliko drugih, ki so bile kot jaz na začetku, jaz sem pa postala njegova nočna mora. Na koncu mi je prekipelo. Spakirala sem stvari in se odselila.

MOŠKI: In on?

ŽENSKA: Na začetku me je pregovarjal, naj se vrnem, da se bo spremenil, da ni vedel, da nisem nič rekla, ampak vse to je bilo več ali manj zaradi ranjenega ponosa, zaradi ugleda med kolegi. Kmalu je bilo klicev vse manj. Verjetno je ugotovil, da se je znebil nekoga, ki mu samo greni življenje in kviri samopodobo.

(Kratek premor.)

Moj oče ga je imel rad. Saj veš, uspešen menedžer, denar, hitri avti, vse, o čemer je mali trgovec s sadjem in zelenjavo lahko le sanjal. Tega se je zavedal, zato je pred očetom še bolj igral to podobo. Bil je dober z njim, za to sem mu bila hvaležna. Nedeljska kosila pri mojih so bili eni redkih lepih trenutkov, ki sva jih preživel skupaj, stran od njegovih kolegov. Še alkohola se je takrat komaj dotaknil. Ostala mi je podoba nekega popoldneva. On in moj oče na kavču pred TV-jem. Komentirata neki športni prenos. Oče se smeji drugorazredni šali, ki jo je on ravnokar povedal. Mama je v kuhinji. Trudi se s pečenko. Ne da bi se zavedala, se v sebi jezi, ker ji pri tem ne pomagam, čeprav bi vse rada naredila sama. On me pogleda in mi pomežikne, kot bi mi rekel: »Mala, razumem situacijo«. Kasneje me v predsobi, ko ni nikogar, stisne ob steno. Rečem si, to je njegov pravi jaz. Precej neumno.

(Ženska vstane in stopi do fotografije, ki visi na steni.)

Zdaj sem že lep časa sama. Bilo je nekaj večerij, ampak nič več kot to. Že takrat sem se zakopala v delo. To je vse, kar mi je tudi resnično ostalo. (Ugasne cigareto v pepelniku, ki leži na točilni mizi.) Sem ti povedala, mogoče veš? Oče mi je umrl.

MOŠKI: Nisem vedel. Moje sožalje. Kako pa ...

ŽENSKA: Možganska kap.

MOŠKI: (Dvigne kozarec.) O mrtvih samo dobro.

(Stavek obvisi v zraku. Ženska se ne odzove.)

ŽENSKA: Ni slaba fotografija. To sem vaju slikala prav tukaj v gostilni. Imela sem smisel za fotografijo. Lahko bi postala dobra fotografinja.

MOŠKI: Prepričan sem, da si odlična zdravnica.

ŽENSKA: Kako veš?

MOŠKI: Pač, neumna floskula, ki jo izgovoriš.

ŽENSKA: Nisem te vprašala, s čim se ti ukvarjaš.

MOŠKI: Delam kot scenarist na televiziji.

ŽENSKA: Res? Prepričana sem, da si odličen scenarist.

MOŠKI: Pravzaprav so me nedolgo tega odpustili. Moja oddaja je bila ukinjena zaradi premajhne gledanosti.

ŽENSKA: O čem je bila oddaja?

MOŠKI: O umetnosti in kulturi.

ŽENSKA: To pojasni veliko.

(Moški stopi do ženske in obema natoči viski.)

MOŠKI: Pred leti sem pisal za dokaj uspešno oddajo. Govorila je o črnih medvedih, ki vdirajo v soseske in brskajo po smeteh.

ŽENSKA: So medvedi dejansko prebrali tvoje scenarije?

MOŠKI: Žena mi je postavila podobno vprašanje.

ŽENSKA: Si zmeraj želel pisati za televizijo?

MOŠKI: Ne. Hotel sem delati za film.

ŽENSKA: Zakaj nisi?

MOŠKI: Poskusil sem. Ne vem, če je kdo sploh prebral kakšen moj scenarij. Prodal nisem nobenega. Mogoče bi moral zamenjati agenta ali pa preprosto za pisanje nimam talenta.

ŽENSKA: Zakaj ne zamenjaš agenta?

MOŠKI: Saj sem ga.

ŽENSKA: A ... (Naredi požirek.)

MOŠKI: Pa ti? Imaš rada svoje delo?

ŽENSKA: Samo služba je. Če je to edina stvar, ki jo imaš, je to precej žalostno. Se ti ne zdi? Prej nisem bila čisto iskrena. Včasih me popade želja, da bi fotografirala, ampak na koncu ostane vse le kot preblisk. (Pogled se ji spet ustavi na fotografiji na steni.) Ne morem se spomniti, za kaj je že šlo, ko sem vaju fotografirala.

MOŠKI: (Se nasmehne.) To fotografijo si naredila, ko sva s stricem stavila za petdeset centov.

ŽENSKA: Kaj je bila stava?

MOŠKI: Stavil je, da lahko poje sendvič, potem tleskne s prsti in se ta spet prikaže na krožniku.

ŽENSKA: A veš, da sem pozabila. Kdo je dobil stavo?

MOŠKI: Jaz.

ŽENSKA: Zakaj je potem na fotografiji stric tisti, ki je nasmejan?

MOŠKI: Ker sem jaz dobil petdeset centov, on je pa pojedel moj sendvič. (Se oddalji in stopi k mizici.) Smešno, kako te taki dogodki spomnijo, zakaj si imel nekoga rad.

ŽENSKA: Kako lahko pozabiš, da si imel nekoga rad?

(Ženska se usede na barski stol.)

MOŠKI: Se dogaja.

ŽENSKA: Jaz kaj takega ne bi nikoli mogla pozabiti.

MOŠKI: Ne gre za to, da se ne spomniš dejstva, da si imel nekoga rad. Pozabiš, kaj si čutil, ko si bil z njim. Tisti radostni občutek, ki te prevzame, in si želiš bližine nekoga, ali gre za prijatelja ali nekoga, ki ga občuduješ, si občudoval ...

ŽENSKA: Kot ti strica?

MOŠKI: Takrat se mi je zdel nekaj posebnega. Nekaj, kar bi tudi sam lahko postal. Vsaj mislil sem tako.

ŽENSKA: Kaj se je spremenilo?

MOŠKI: Ko so mi starši povedali, da se selimo v Kanado, sem bil seveda jezen. Takrat bi vse naredil, da bi ostal s stricem. Potem pa se je zgodilo, kar se vedno zgodi. Navadil sem se na novo življenje. Vsako leto sem se za počitnice vračal na obisk k stricu, ampak z leti sem začel opazati, da naju je fizična razdalja, ki je bila med nama, drug od drugega oddaljila. Vsaj mene. Smešno, razdalja, bližina. Kako daleč ne smeš in koliko blizu si lahko, da nekoga ne izgubiš?! Z njim sem živel kot otrok, vmes pa se je toliko zgodilo, česar z njim nisem mogel deliti.

ŽENSKA: Zakaj ne?

MOŠKI: Ne vem, ko odrasteš, vidiš ljudi drugače.

ŽENSKA: Prenehajo biti tvoji junaki.

MOŠKI: Nekaj takega. Ko sem bil z njim, sem imel občutek, da se vračam nekam, kamor se ne morem vrniti.

ŽENSKA: Mogoče ni kriva razdalja. Mogoče bi se odtujila tudi drugače.

MOŠKI: Verjetno imaš prav. Človek lahko tudi sam sebi postane tujec.

ŽENSKA: Sva si midva tudi tujca? Ne bi rekla, da sva si tujca.

MOŠKI: Ne? Zakaj pa govoriva drug z drugim, kot da sva. Nekatere stvari poveš človeku, samo če veš, da je ta neznanec.

ŽENSKA: Ali prijatelj.

MOŠKI: Ali nekdo, ki razume, ker je tudi njegovo življenje v razbitinah in po naključju delita najbolj nedolžno obdobje svojega življenja.

(Moški se usede na barski stol poleg ženske. Zdaj oba sedita s hrbtom obrnjenim proti točilni mizi.)

ŽENSKA: Se ti zdi, da je moje življenje v razbitinah?

MOŠKI: Oprosti, nisem mislil ... Mislim, hotel sem reči ...

ŽENSKA: (Se nasmehne.) Ni se ti treba opravičevati. Nisi daleč od resnice.

MOŠKI: Vseeno, zadnji sem, ki lahko sodi o življenju drugih. (Kratek premor.) Smešno ...

ŽENSKA: Kaj je smešno?

MOŠKI: Kako naj ti povem? Si mogoče brala Brate Karamazove?

ŽENSKA: Ne, zakaj?

MOŠKI: Na koncu romana eden od bratov, Aljoša, pravi, da je vse, kar v življenju rabiš, kakšen lep, svet spomin iz otroštva in če človek odnese s seboj v življenje veliko takih spominov, je rešen za vse žive dni.

ŽENSKA: Mogoče res.

MOŠKI: Eden od teh mojih spominov, se mi zdi, si prav ti.

ŽENSKA: (Se nasmehne. V šali.) Polaskana sem. Mislim, da je to mogoče ena najlepših stvari, ki mi jih je kdo rekel.

MOŠKI: Mogoče se mi prav zato zdi tako čudno, da zdaj stojiš pred menoj. Kot, da bi se pogovarjal z nekom, ki je že preminil.

ŽENSKA: Najprej sem polaskana, potem mrtva.

MOŠKI: Verjetno se nisem dobro izrazil.

ŽENSKA: Ne, mislim, da te razumem. Kaj je spomin?

MOŠKI: Misliš ...

ŽENSKA: Spomin name.

MOŠKI: Se spomniš, ko sva neko poletje iz te gostilne stricu ukradla steklenico vodke. Potem sem te moral cel večer držati, ko si bruhal.

ŽENSKA: Ne morem verjeti. Tvoj spomin na mene je, kako bruham?

MOŠKI: Ne, ampak tisti cel dan, ki sva ga preživela skupaj.

ŽENSKA: Spomnim se. Res je bil lep dan. Vroč dan. Kopala sva se v reki.

MOŠKI: Ja, lahko sem videl tvoje telo skozi mokre spodnje cunje.

ŽENSKA: Opazoval si me?

MOŠKI: Kaj si pa mislila? Imel sem petnajst let.

ŽENSKA: No ja, saj je mene tudi razganjalo, mogoče še bolj. Zato ta spomin?

MOŠKI: Ne. Ko si končno nehala bruhati, si zadremala z glavo v mojem naročju. Bil je večer. Pihal je jugo. Gledal sem tvoj obraz, potno čelo, na katerem so bili zlepljeni lasje, tvoje od sonca zagorelo telo. Zdela si se mi tako lepa. Počutil sem se, kot da ne potrebujem ničesar več. Zato ta spomin.

ŽENSKA: Ves ta čas nikoli nisva iskala stika drug z drugim.

MOŠKI: Velikokrat sem pomislil nate, se spraševal kakšno je zdaj tvoje življenje, ampak to je bilo tudi vse.

ŽENSKA: Veš, večkrat sem se vprašala, kaj bi se zgodilo med nama, če se ne bi odselil. Si se ti kdaj vprašal?

MOŠKI: Ne vem.

ŽENSKA: Ah, daj no. Prepričana sem, da si se vsaj enkrat vprašal.

MOŠKI: Dobro, vprašal sem se. (Vstane in se sprehodi do mizice.)

ŽENSKA: Si kdaj pomislil, da če bi ostal, bi postala par? Misliš, da bi najino življenje bilo drugačno?

MOŠKI: Vsekakor bi bilo drugačno ...

ŽENSKA: Ne, mislim, ali bi bila zdaj kaj bolj srečna.

MOŠKI: Tega ne bi vedel, ampak močno dvomim.

ŽENSKA: Takrat sem čakala, da me boš poljubil.

MOŠKI: Želel sem si. Nikoli nisem našel pravega trenutka. Potem je kar naenkrat vse minilo.

ŽENSKA: Zmeraj sem imela občutek, kot da sem obtičala v tistem času. Znova in znova se v mislih vračam nazaj v ta čas, je nekaj neizživetega. Kot da mi manjka ta košček, da bi zgradila svoje življenje v nekaj spodobnega, kot da se mi zaradi tega manjkajočega koščka vse podira. Mogoče mi zato danes ni dalo miru in sem ti sledila.

MOŠKI: Imava sorodni občutek za minevanje časa, ki se nikoli ne vrne.

ŽENSKA: Kaj, če bi se lahko vrnila?

MOŠKI: Ne moreva se vrniti nazaj. V tem je tudi ves čar in nesreča.

ŽENSKA: (Stopi do moškega.) Mogoče sem že pijana, ampak poslušaj me. Pozabiva na vse, kar se je zgodilo. Pretvarjajva se. Zdaj stojiva tu in imava petnajst let. To je trenutek, ... *(ko me boš poljubil.)*

MOŠKI: (Se zabava.) Res si pijana.

ŽENSKA: Sem, pa kaj potem. (Se vrne k točilni mizi.) Verjetno si zdaj misliš, da sem smešna.

MOŠKI: (Ironično.) Nisi smešna. Vedno se smejim brez razloga.

ŽENSKA: Vseeno, kaj, če dokončava? Če enkrat za vselej narediva temu konec.

MOŠKI: Misliš, da se končno poljubiva?

ŽENSKA: Ja. Kaj lahko zgubiva?

MOŠKI: Ne vem, tisti čas.

ŽENSKA: Ne moreva za vse čase obtičati tam.

(Moški stopi do točilne mize in si natoči kozarec. Usede se na barski stol.)

MOŠKI: Res misliš, da se bo kaj posebnega zgodilo, da se bo kaj spremenilo?

ŽENSKA: Le na en način lahko izveva.

MOŠKI: Ti misliš to resno?

ŽENSKA: Zakaj ne? Si ti ne želiš?

MOŠKI: Ne vem, nikoli nisem razmišljal, da bi dejansko ...

ŽENSKA: Kaj? Me poljubil? Rekel si, da si si želel.

MOŠKI: Mislim zdaj, v sedanosti. Veliko sem razmišljal, kakšen občutek bi bil takrat, ampak ...

ŽENSKA: Mogoče je zdaj bolje kot nikoli.

MOŠKI: Mogoče je res. Ali pa sva samo dva osamljena norca.

ŽENSKA: Temu ...

OBA: ... nihče ne bi oporekal.

(Kratek premor.)

MOŠKI: Zmeraj sem obžaloval, da te nisem poljubil ...

ŽENSKA: Pa?

MOŠKI: Kot si rekla, kaj lahko izgubiva.

ŽENSKA: Mogoče vse. Bova to naredila? (Izprazni kozarec, ga odloži na točilno mizo in vstane.)

MOŠKI: Misliš, kar tako? (Vstane, ker mu ženska ponudi roko.)

ŽENSKA: (V šali.) Kaj bi rad, glasbeno spremljavo? Lahko prižgem radio.

MOŠKI: (Se nasmehne.) Ne, nisem mislil tega. Samo vse skupaj se mi zdi malce nenavadno. Se tebi ne zdi?

ŽENSKA: Ja, imaš prav. Res je nenavadno. Še dobro, da sem pijana ... Veš, kaj bi lahko naredila?

MOŠKI: Kaj?

ŽENSKA: Lahko si izbereva trenutek.

MOŠKI: Misliš, iz časa, ko sva bila skupaj?

ŽENSKA: Ja, ko sva bila zaljubljena. Mogoče nama bo šlo potem lažje. Če ne lahko še zmeraj spijeva še več viskija.

MOŠKI: Imaš v mislih kakšen trenutek?

ŽENSKA: Lahko je tisti večer, o katerem si mi pripovedoval.

MOŠKI: Takrat si spala.

ŽENSKA: No, in potem se zbudim. (Stopi k moškemu. Naprej naredita vse, kar pripoveduje.) Postane mi hladno, zato me stisneš k sebi. Rečeš mi, da sem lepa. Zazrem se ti globoko v oči. Ti mi popraviš pramen las in potem me poljubiš ...

MOŠKI: Se zavedaš, da si malo pred tem bruhala?

ŽENSKA: Čudežno se je v mojem žepu znašel osvežilni bonbon. Kaj hočeš, da rečem?

MOŠKI: Oprosti, mi je pač šinilo v glavo. Ne morem mimo dejstva.

ŽENSKA: (Se izvije iz objema.) Potem pa ti izberi trenutek.

MOŠKI: Ne, je že v redu, samo ne morem se znebiti tega nerodnega občutka.

ŽENSKA: Kaj pa, če se enostavno poljubiva in vidiva, kaj se bo zgodilo?

MOŠKI: To praviš, kot da bova skočila s stolpnice.

ŽENSKA: Zdi se že tako.

(Spet stopita v intimno bližino.)

MOŠKI: Smešno, imam občutek, kot da bi se res prvič poljubljal.

ŽENSKA: A ne, jaz tudi. Mogoče bom dobila še prvo menstruacijo.

MOŠKI: Prav ubijaš atmosfero.

ŽENSKA: Oprosti ... Takrat sem si skrivaj želela še nekaj več kot samo poljub. Bo to v redu? (Ker jo moški samo molče gleda.) Kaj?

MOŠKI: (Iskreno.) Zdi se mi, da si se za vso večnost naselila v meni.

ŽENSKA: (Jo preseneti.) Res?

(Moški jo poljubi. Poljub traja nekaj trenutkov. Ženska se usede za mizico, moški na barski stol. Nekaj časa sedita v tišini.)

MOŠKI: Si kaj posebnega začutila?

ŽENSKA: Si ti?

MOŠKI: (Odkima.)

ŽENSKA: Jaz tudi ne. Ne razumi me narobe, poljub mi je bil všeč, samo ...

MOŠKI: Vem, bil je samo še en poljub več.

ŽENSKA: Ne vem, kaj sem pričakovala, ampak to ni bilo to.

MOŠKI: Nikoli ni. (Kratek premor.) Se zavedaš, da sva zdaj mogoče uničila nekaj lepega.

ŽENSKA: Imam občutek, kot da sem nekaj razbila. Nekaj dragocenega, kot ... (Išče besedo.)

MOŠKI: Kitajsko vazo?

ŽENSKA: (Se nasmehne.) Meni je tudi samo to prišlo na misel. (Kratek premor.) Mogoče je tako bolje. Tako ali tako vse mine.

(Premor.)

MOŠKI: Dvakrat sem ga obiskal, ko je bil v bolnici.

ŽENSKA: Res? Mislila sem, ... *(da si rekel, da ga nisi obiskal.)*

MOŠKI: Prvič, ko so ga hospitalizirali. Bilo je v času obiskov, vse polno. Sedel sem ob njegovi postelji in se trudil spomniti, kaj bi rekel, da bi najin pogovor končno stekel. Kar naprej sem ga spraševal, če rabi to ali ono, on je pa kar naprej odgovarjal, da nič ne potrebuje. Istočasno sem razmišljal, kako dolgo bom moral ostati na obisku. Počutil sem se krivega za te misli, ampak bile so resnične. Nisem jih mogel zanikati. Koliko je dovolj? Pol ure, eno uro, dve? Koliko časa odtehta moj občutek krivde? In zakaj hudiča se sploh počutim krivega? Ali lahko izračunaš, koliko časa, koliko ur, moraš posvetiti enemu človeku, da bi bilo dovolj? Zakaj se zdi, da mlademu človeku vedno kradeš čas in da ga staremu posvetiš premalo? On je bil srečen, da me vidi, tudi če si nisva imela ničesar povedati. Sedel sem tam in se poskušal smejati dolgočasnim domislicam starcev na sosednjih posteljah. Potem sem našel pravi trenutek in sem se poslovil. Kasneje sem dolgo odlašal z obiskom. Zmeraj sem našel kakšen razlog, da nisem prišel.

ŽENSKA: Kdaj si ga potem še enkrat obiskal?

MOŠKI: Na dan, ko je umrl. Zadnji sem bil, ki ga je obiskal. Ni mogel govoriti. Bil je v bolečinah. Ne vem niti, ali se je zavedal moje prisotnosti. Za kratek hip so njegove oči našle kontakt z mojimi. Potem je zaspal. Nekaj časa sem ostal z njim. Držal sem ga za roko in mu govoril.

ŽENSKA: O čem si mu govoril?

MOŠKI: Ne spomnim se več, kaj vse sem mu govoril. Verjetno vse, česar mu nisem mogel povedati, ko je bil pri zavesti.

ŽENSKA: Mogoče te je slišal.

MOŠKI: Ne vem. Vedno sem ga želel vprašati, kako on vse to doživlja. Mislim, umiranje, bolezen. Težko je nekoga, ki se je vse življenje samo šalil, vprašati kaj takega. Ne spomnim se, da bi ga kdaj videl, da bi o čem govoril resno. Če se ni šalil ali pripovedoval zabavnih zgodbic, je bil tiho. Predstavljam si, da če bi ga vprašal kaj resnega, bi obmolnil in samo zamahnil z roko ali pa bi vse obrnil na šalo.

ŽENSKA: Potem si bil ob njem, ko je umrl?

MOŠKI: Ne. Kakšno uro sem sedel ob njem. Umrl je isti večer. Takrat sem sedel v kavarni. Zdi se, da je čakal samo še mene, da se poslovim.

ŽENSKA: Mogoče je res.

MOŠKI: Ali pa je samo naključje.

(Premor.)

MOŠKI: Grem poškopit porcelan.

ŽENSKA: Kaj?

MOŠKI: Račun za vodo moram plačati.

ŽENSKA: Kakšen račun?

MOŠKI: Na malo potrebo moram.

ŽENSKA: A ja, to. Kje pobiraš te izraze?

MOŠKI: Tako je vedno govoril stric.

(Moški zapusti prostor. Ženska nekaj časa zamišljena sedi, nato stopi k točilni mizi in z nje vzame škatlico s cigaretami. Išče vžigalnik in ker ga nikjer ne vidi, pogleda še v žepe plašča od moškega. Presenečena iz žepa izvleče avtomatsko pištolo. Moški se vrne.)

ŽENSKA: Oprosti. Iskala sem vžigalnik.

MOŠKI: Previdno. Ni igrača.

ŽENSKA: Hočeš reči, da je prava? (Navdušeno kot otrok.) Nikoli še nisem v roki držala prave pištole.

MOŠKI: Bila je od strica.

ŽENSKA: (Bere vgravirano na pištoli.) Pistola automatica, calibre 7.65, Garate Anitua & Cia – Eibar (España), 21132, G. N.. Kaj je G. N.?

MOŠKI: Oznaka za francosko vojsko. Drugače se pištola imenuje španska Ruby.

ŽENSKA: Ole! Ali je bila narejena v Španiji?

MOŠKI: Ja, za francosko vojsko v prvi svetovni vojni.

ŽENSKA: A, oui.

MOŠKI: Glej, z veseljem ti povem vso zgodovino, samo najprej mi daj nazaj pištolo.

ŽENSKA: Zakaj si pa tako živčen? Saj ne bom nič naredila. Samo držim jo. Ne smeš mi zdaj vzeti tega veselja. To je zame prvič.

MOŠKI: Jaz na tvojem mestu ne bi tako mahal s pištolo. Sploh, če je nabita.

ŽENSKA: V žepu svoje jakne nosiš nabito pištolo? Zakaj nosiš nabito pištolo?

MOŠKI: Kaj če bi mi raje dala to stvar?

ŽENSKA: Ne, dokler mi ne odgovoriš.

MOŠKI: Kaj naj ti odgovorim? Usmeri jo vsaj proti tlom.

ŽENSKA: Oprosti. (Pištolo usmeri proti tlom.) Zakaj hodiš naokoli z nabito pištolo?

MOŠKI: Za vsak primer.

ŽENSKA: Za kakšen primer? Se bojiš, da te bo kdo oropal? Napadel?

MOŠKI: Ne.

ŽENSKA: Ne, že vem. Nekomu si dolžan veliko denarja. Zapletel si se z mafijo.

MOŠKI: Imaš bujno domišljijo.

ŽENSKA: Zakaj pa potem?

(Kratek premor.)

MOŠKI: Zagotavlja mi nekakšno gotovost, v primeru ...

ŽENSKA: V primeru, če se odločiš, da ti ta namestitev ni več pogodu.

MOŠKI: Nekaj takega.

ŽENSKA: Nekaj takega kot s škatlico s cigareti. Nisi se še odločil, ali bi prižgal.

MOŠKI: Saj veš, kajenje ubija.

ŽENSKA: Koliko časa pa jo že prenašaš naokoli?

MOŠKI: Kakšen teden.

ŽENSKA: Si resno razmišljal, da bi se ustrelil?

MOŠKI: Ne vem. Kaj če bi mi zdaj dala pištolo?

ŽENSKA: (Agresivno, izzivalno.) Ne, povej mi. Kam si se pa mislil ustreliti? V glavo? Srce?

MOŠKI: Verjetno v glavo.

ŽENSKA: Kam v glavo? Moraš biti previden. Če se ne ustreliš pravilno, lahko preživiš. Še huje, postaneš invalid. Videla sem že primere ...

MOŠKI: Ne skrbi, vem, kam se moraš ustreliti.

ŽENSKA: Zakaj?

MOŠKI: Teško ti razložim. Ne vem, če bi razumela ...

ŽENSKA: Povej mi, razsvetli me. Česa jaz ne bi razumela? Moje življenje ni nič manj zavoženo kot tvoje. V ljubezni nimam sreče. Imam službo, ki me že dolgo ne osrečuje, če me sploh kdaj res je. Še edino upanje, ki mi je ostalo – neka neizživeta najstniška ljubezen – se je izkazalo kot zabloda obupane, zmedene, pomilovanja vredne ženske.

MOŠKI: To je veliko pridevnikov.

ŽENSKA: Saj si še sam rekel, da je moje življenje v razbitinah. Če resnično razmislim, ne najdem pravega razloga, da bi še vztrajala. (Si prisloni pištolo na sence.) Povej mi. Povej, zakaj naj bi še vztrajala naprej?

MOŠKI: To ni smešno.

ŽENSKA: Ne, ni. Že dolgo ni. Veš kaj? Prav imaš. Res občutiš gotovost. Pomirjujoče je zavedanje, da lahko vsak trenutek končaš z vsem.

MOŠKI: Dovolj je bilo zajebancije. Daj mi pištolo!

ŽENSKA: Ne, dokler mi ne poveš, zakaj naj živim. Zakaj človeka, kot sva midva, sploh živiva?

MOŠKI: Kako naj jaz to vem? Ne vem, življenje je lepo. Vredno je živeti.

ŽENSKA: Ne zveniš ravno prepričljivo.

MOŠKI: Jaz sem tisti, ki se mislil ustreliti, si pozabila?

ŽENSKA: Je to vse, kar mi lahko rečeš?

MOŠKI: Kaj hočeš, da rečem?

ŽENSKA: Prepričaj me! Prepričaj me, zdaj, tukaj, zakaj naj ne napnem pištole in se ustrelim v glavo?

MOŠKI: Daj mi pištolo.

ŽENSKA: (Napne udarno iglo.) Štejem do tri. Ena.

MOŠKI: Veš, da nimam odgovora.

ŽENSKA: Dva.

MOŠKI: Kako naj ti odgovorim na tako vprašanje?

ŽENSKA: Tri.

MOŠKI: Zato, da kljubuješ! Zato, da vidiš koliko udarcev lahko preneseš.

(Ženska počasi spusti pištolo in strmi v moškega. Moški ji iz rok vzame pištolo in sprostí iglo.)

ŽENSKA: Udaril me je. Ne enkrat, večkrat. Ne en večer. Bilo je dosti takih večerov. Potem mu je bilo žal. Hudo mu je bilo. Dobila sem opravičilo, ... dobila sem opravičila. Obljube, da se ne bo več ponovilo. Vse sem mu oprostila. Verjela sem mu, prekleto, ljubila sem ga. A ni to eno in isto? S časom postaneš tako zmeden. (Se usede za mizico. Moški ji natoči kozarec, nato še sebi.) Hvala. Lahko je bil tako dober. Oprosti, vem da se ponavljam. (Ženska z obema rokama stisne kozarec.) Potem me je posilil. Vem, da bo večina trdila, da to ni bilo posilstvo, ampak zame je bilo. Tisto noč, ko je legel name sem začutila, da sem samo še stvar, zato vem, da je bilo posilstvo. In naslednji dan ni bilo opravičila. Obljube, da se ne bo več ponovilo. Ni bilo kot pri udarcih. Udarce sem lahko prenesla, tistega nisem mogla. Zato sem odšla. Želela sem vse povedati očetu, ne o posilstvu, tega ne bi razumel, o vsem drugem. Hotela sem samo, da me nekdo razume. Ni se ravno obrnil stran, je pa rekel, da se noče vmešavati, da je to nekaj, kar morava sama urediti. Kot da je nekaj povsem normalnega, da njegova hčerka hodi po svetu s polovico obraza, prekritega z modricami. Zakaj, ker sem ženska? Očka, si ti tudi pretepal mamo? Si je zaslužila? Vem, bila sem krivična do njega, ampak on je bil tudi krivičen do mene. Kaj vse sem mu rekla! Bila sem jezna. In potem je naredil nekaj, kar je bilo še veliko huje. Umrl je. Umrl je še preden sem mu lahko oprostila. (Premor. Ženska naredi požirek.) Všeč mi je, kar si rekel.

MOŠKI: Kaj?

ŽENSKA: Glede kljubovanja.

MOŠKI: Samo rekel sem.

ŽENSKA: (Ponovi sama zase.) Zato, da kljubuješ.

MOŠKI: Mislim, da še zmeraj ljubim svojo ženo. Prepričan sem, da jo.

ŽENSKA: Pokliči jo.

MOŠKI: Mogoče jo bom.

ŽENSKA: Bi se res ustrelil?

MOŠKI: Ne.

ŽENSKA: Jaz tudi ne.

MOŠKI: Vem.

ŽENSKA: O, kako pa?

MOŠKI: Vem, da se ne bi mogla. Nisi izklopila varovala.

ŽENSKA: Zakaj si bil pa potem tako živčen?

MOŠKI: Stara pištola je in še znana po tem, da varovalo zataji. Potem si pa še napela iglo. Varovalo je narejeno samo, da blokira sprožilec. Kot sem rekel, stara pištola je.

ŽENSKA: (Se nasmehne.) Potem sem imela srečo.

MOŠKI: Več kot pameti, gotovo.

ŽENSKA: Ti si tisti, ki naokoli hodi z nabito pištolo.

MOŠKI: Ko sem brskal po njegovih stvareh, se je kar znašla v mojem žepu. Potem sem se spomnil, kje je imel spravljene naboje. Nekaj vznemirljivega je, če se vsak trenutek zaveš, da imaš v žepu nekaj nevarnega, kot je nabita pištola. Požene ti kri po žilah. Spet se počutiš živega. Ko sem bil otrok, me je ta pištola fascinirala.

ŽENSKA: Zato toliko veš o pištoli?

MOŠKI: Mislim, da je bila to edina tema, o kateri je stric govoril smrtno resno. Mogoče še o pripravi raguja. (Ker ženska vprašujoče pogleda.) To je bila edina jed, ki jo je znal pripraviti.

(Kratek čas sedita v tišini.)

ŽENSKA: Zdaj bi se morala odpraviti. (Pogleda na uro.) Čez nekaj ur začnem izmeno. Sranje, ne bi smela piti alkohola.

(Ženska vstane. Moški ji pomaga obleči plašč.)

MOŠKI: Želiš, da te pospremim?

ŽENSKA: Ne. Grem sama. Mislim, da je tako bolje.

MOŠKI: Če želiš, ti pokličem taksi.

ŽENSKA: Ne. Rada bi se sprehodila. Mogoče se na mrzlem zraku streznim.

MOŠKI: Kakor želiš.

ŽENSKA: Mogoče ...

MOŠKI: Kaj?

ŽENSKA: Te lahko prosim še za eno cigareto?

MOŠKI: (Stopi po cigarete in vžigalnik.) Seveda. Lahko vzameš celo škatlico.

ŽENSKA: Ne, samo eno bi rada.

(Ženska vzame cigareto in moškega poljubi na lice.)

ŽENSKA: Lepo te je bilo spet videti.

MOŠKI: Tudi tebe. Bo s teboj vse v redu?

ŽENSKA: Ali bo? (Kratek premor.) Seveda, saj ni nič. (Zamahne z roko in se napoti ven. Ustavi se na vratih.) Če boš kdaj v bližini, se ne pozabi kaj oglasiti.

MOŠKI: Mogoče se bom res.

(Ženska se nasmehne in z negotovim korakom zapusti gostilno. Moški nekaj časa gleda proti izhodu, nato iz škatlice vzame cigareto in jo vtakne v usta. V žepih hlač in svojega plašča išče vžigalnik, pri tem izvleče mobilni telefon. Obstane, nato v telefon vtipka številko in nekoga kliče. Usede se za točilno mizo. Medtem ko posluša zvonjenje telefona, se zave, da ima v ustih še zmeraj cigareto. S prosto roko jo prepolovi in vrže stran. Medtem ko čaka, da se na drugi stani nekdo oglasi, gre luč počasi dol.)